

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tui T. Sutherland
WINGS OF FIRE – THE HIDDEN KINGDOM

Text Copyright © 2013 by Tui T. Sutherland
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03038-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TUI T. SADERLAND

NA
KRILIMA
VATRE

KNJIGA
TREĆA

SKRIVENO
KRALJEVSTVO

Prevela Bojana Veselinović

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

*Za Eliota, rođenog u godini zmaja,
baš kao i ova knjiga*

PROROČANSTVO

*Dvadeset leta rata će proći,
i zmajčad će doći...*

*Krv i suze natopiće noći,
i zmajčad će doći...*

*Prvo jaje stiže iz modre dubine.
A sin noći sam će doći u jazbine.*

*Najveće jaje na planini je bila
sila što donosi moć nebeskih krila.*

*Za kandžu što snagom sve pred sobom mrvi,
u blatu je jaje boje zmajске krvi.
Skriveno od kraljica što sad se bore,
peto sni samo pod dinama što gore.*

*Od tri kraljice što plamenom sve pale,
jednoj je sudba svetla, dve su propale.
Jedna će svaku svoju zlobu da zatre
pa će poleteti na krilima vatre.*

*Kad najsvetlije noći kucne čas,
pet nada se rađa – od rata spas.*

*Mrak će se dići u zoru za nas.
I zmajčad će doći...*

PROLOG

Petoro zmajića se posvađalo. Ponovo.

Zelene, crvene i zlatne krljušti presijavale su se na ranjutarnjem suncu dok su mladi zmajevi jurcali između stena. Sevale su kandže i zubi na sve strane. Pet račvastih jezika besno je siktalo. Iza njih, ispod litice, more je zapljuskivalo obale, prigušeno, kao da ne želi da nadjača ciku zmajeva.

Bilo je to sramotno ponašanje.

Nautilus je nervozno pogledao krupnog crnog zmaja pored sebe. Zmajići su bili toliko zaokupljeni drekom da ga nisu ni primetili. Nautilus bi voleo da može da čita Zororokove misli kao što je ovaj, nesumnjivo, čitao njegove.

Takođe bi voleo da je tu više pripadnika Kandži mira, ali kad se pročulo da dolazi noćnokrili, svi su odjednom imali neodložna posla. Skrovište mirovnjaka u priobalnim liticama tog jutra je ostalo gotovo pusto. Povremeno bi se iz neke pećine promolila poneka njuška, koja bi, čim bi spazila Zororoka, ponovo nestala.

Na vrhu litice bilo je samo petoro zmajića. Iako je među Kandžama mira bilo još mladih zmajeva, od njih nije bilo ni traga ni glasa.

Međutim, izgleda da nikome nije palo na pamet da upozori predmete Zororokove pažnje na njegov dolazak i inspekciju koja je sledila.

„Pa“, progovorio je Zororok, „zmajići su... poprilično živahni.“

„Oni su bili rezervni plan“, pravdao se Nautilus. „Niko nije mislio da će nam biti potrebni, naročito ne svih pet – možda jedan, dva, ako nešto pođe naopako s pravim zmajićima. Mnogo smo vremena uložili u njihovu obuku.“

„Vidim.“ Zororokove tamne oči su se namrštile kad je Guja, peščana zmajica, upala u kameni procep, a blatokrili se sapleo i pao preko nje. Guja se, sikćući, hitro okrenula i ujela za rep Okera, koji je odmah ciknuo.

„Izvinjavam se“, rekao je Nautilus. Video je kuda sve to vodi. Prišao im je, opalio Guji čušku po uvetu i zgrabio Kalamara, malog zelenog morskog zmaja, da mu ostali ne bi zapalili rep.

„Prestanite!“, dreknuo je. „Gledaju vas!“

Žar, crveni nebeski zmajić, škljocnuo je čeljustima i naglo okrenuo glavu, kako bi osmotrio iskrivljene priobalne stene. Zororok je izašao na svetlost izlazećeg sunca i pogledao ih s visine.

„Znala sam!“, graknula je Sudbovida. Mala noćna zmajica skočila je s kamenog stuba i ponosno raširila krila. „Znala sam da će neki noćnokrili doći da nas obide! Rekla sam vam da će se to desiti!“

„Jesi?“ Oker se počeo po velikoj smeđoj glavi.

„Nisi“, rekla je Guja.

„Ne bih rekao“, oglasio se Kalamar iza Nautilusovih leđa.

„Svejedno, takođe si predvidela zemljotres, novu organizaciju Kandži mira i da ćemo ove nedelje doručkovati nešto drugo umesto galebova“, kazao je Žar. „A kako se ništa od toga nije obistinilo, razumećeš zašto nismo bili zainteresovani da te slušamo.“

„E pa, znala sam“, zacvrkutala je Sudbovida. „VIDELA sam to zahvaljujući svojim MOĆIMA! Takođe predviđam da nam je doneo nešto FANTASTIČNO za doručak. Da li sam u pravu?“ Pogledala je Zororoka sa širokim osmehom na licu.

Zororok je polako trepnuo. „Hmmm. Nautiluse, dođi da popričamo.“

„Mogu li i ja sa vama?“, upitala je crna zmajica, doskakatavši do Zororoka. „Nisam dosad srela nijednog noćnog zmaja, iako osećam, naravno, snažnu duhovnu povezanost sa čitavim plemenom.“

„O-sta-ni tu.“ Zororok joj je pritisnuo grudi kandžom i odgurao je ka ostalim zmajićima. Sela je i, frknuvši, obmotala rep oko zadnjih kandži.

Zororok je sišao niz stene, dovoljno daleko da ne mogu da ga čuju. Kad se okrenuo, video je da je Nautilus odmah iza njega. Ali za rep mu se čvrsto držao morski zmajić. Zororok je prekorno pogledao Kalamara.

„Ne smem da ga ostavim samog“, rekao je Nautilus, izvinjavajući se. „Kad god ne gledam, neko od njih ga ujede.“

„Ili svi“, zašmrcao je zeleni zmajić.

Zororok je palacao jezikom, razmišljajući. „Očigledno smo“, progovorio je napokon ogromni noćni zmaj, „pogrešili što smo Kandžama mira poverili brigu o odabranim zmajićima. I pravim i lažnim.“

„Kakvim zmajićima?“, upitalo je zmajče.

„Pssst“, ućutkao ga je Nautilus i pokrio mu čeljusti prednjom kandžom. Kad je ugledao Zororokov izraz lica, brzo je dodao: „Sećaš se, Kalamare, učili smo o proročanstvu. Znaš za rat koji vode sva zmajiska plemena?“

„Onaj koji želite da zaustavite“, odgovorio je Kalamar. „Jer mi smo dobri momci! Želimo mir!“

„Tako je“, kazao je Nautilus. „U principu. U proročanstvu se kaže da se pre šest godina izleglo pet zmajića – po jedan morski, nebeski, blatni, peščani i noćni – i da će oni da zaustave rat. Odabraće koja će sestra biti nova kraljica peskokrilih: Ognjena, Buktinja ili Plamena.“

„Ah, da“, kazao je Kalamar. „Hej, pa ja sam se izlegao pre šest godina!“

„Ko bi rekao“, odvratio je Zororok. „I trogodišnjaci su veći od tebe.“

„Zato sam velik ovako“, odvratio je sav važan Kalamar, kome kao da je to bilo rečeno toliko puta da je bio siguran da je to opštepoznata stvar.

„I tvoji drugari su stari šest godina“, brzo je nastavio Nautilus.

„Nisu mi oni drugari“, progundao je Kalamar. „To su sve same siledžije, osim Sudbovide, koja je prosto luda.“

Zororok je bacio pogled ka noćnokrijoj zmajici, koja je sedela na iskrivljenom kamenom stubu, nagnuta napred toliko da se činilo da je samo pitanje trenutka kad će se prevrnuti i pasti.

„Nego, Kalamare“, kazao je Nautilus, „šta ako si ti jedan od pet zmajića iz proročanstva? Šta bi rekao na to?“

Morskokrili je značajno pogledao Zororoka. „Da li bih dobio blago?“

„Stekao bi slavu i moć“, odgovorio je Zororok. „Pod uslovom da radiš šta ti se kaže.“

„A blago?“, bio je uporan Kalamar.

Zororok je s nevericom pogledao Nautilusa. „Da li se to ovo zmajče pogađa sa mnom?“

„Volim blago“, objasnio je Kalamar. „Kandže mira su bez veze jer niko od njih nema blaga.“

„Odrekli smo se ovozemaljskih stvari zarad višeg cilja“, kazao je Nautilus. „Mir je važniji od dragulja i zlata.“

„Pih“, prokomentarisao je Kalamar. „Ja bih radije da imam zlato.“

„Da li bi podržao onu peskokrilu kraljicu koju bismo mi odabrali?“, upitao je Zororok. „Ako bi, onda bismo možda mogli i o zlatu da pregovaramo.“

„U redu“, odgovorio je Kalamar svetlucajavih očiju. „Ali ne želim da Žar bude uključen. On ostaje ovde.“

„Zašto? Šta fali nebokrilom?“, upitao je Zororok Nautilusa.

„Ništa“, odgovorio je Nautilus. „Samo su u svađi danas.“

„Svakog dana!“ uzviknuo je Kalamar. „Jer je zloban!“

„Nebokrili je neizostavan“, rekao je Zororok.

„TI si nez... astavan“, odvratio je Kalamar.

„Budi dobar, Kalamare“, opomenuo ga je umorni Nautilus.

„Već vidim da ću zažaliti zbog ovoga“, kazao je Zororok i prekorno pogledao morskokrilog. „Ali ja ću preuzeti obuku obećanih zmajića. Očigledno im je potrebno čvršće vođstvo.“

„Šta to znači?“, upitao je Nautilus. U krljušti je počela da mu se uvlači jeza. Pogledao je Kalamara. Možda je trebalo da odaberu drugog morskokrilog za lažno obećano zmajče. *Ako Zororok povredi Kalamara... ako mu se nešto desi... njegova majka će me dokrajčiti*, pomislio je.

„To znači da idu sa mnom“, rekao je Zororok šibnuvši repom.

„Kuda?“, upitao je Kalamar.

„Videćeš kad stignemo tamo“, kazao je Zororok. „Ako si pametan, prestaćeš da zapitkuješ i radićeš šta ti se kaže.“

„Ja mogu da prestanem, ali srećno sa Žarom i Gujom.“ Na trenutak se zamislio. „Kad malo bolje razmislim, i sa Sudbovidom.“

„Čekaj malo“, rekao je Nautilus, pokušavajući da zamuti svoje misli kako noćnokrili ne bi mogao da ih pročita. „Ne možeš da ih odvedeš. Osim Sudbovide, koja je vaša, svima ostalima su roditelji pripadnici Kandži – tako smo i došli do jaja. Oni neće hteti da ih puste.“

„Osim Okera“, dobacio je Kalamar. „Njegova mama se sigurno neće mnogo potresti. Tako ti je to s blatokriliima.“

„Umukni“, prekinuo ga je Zororok. Proučavao je Nautilusa svojim sitnim crnim očima.

Ne misli, ne misli, ne misli, ponavljao je Nautilus u sebi.

„Nebesa mu“, prezrivo je rekao Zororok. „Ovo ti je sin!“

Nautilus je oborio glavu. Kad su Kandže donele odluku da imaju rezervne zmajiće, to mu se učinilo kao dobra ideja. Kalamar se izlegao otprilike u to vreme, iako ne baš tačno tokom

najsvetlije noći. I to je značilo da će ga svi u pokretu smatrati dragocenim zmajčićem, kakav je u stvari i bio.

„Naravno“, kazao je Kalamar. „Kakva slučajnost, zar ne? Uh! Ne samo da sam sin vođe Kandži mira već sam i obećano zmajče.“ Isprsio je grudi. „Još sam bitniji nego što sam mislio.“ Sav važan je krenuo ka ostalim zmajčićima, zaboravivši, kao i obično, da niko od njih ne voli da sluša o tome koliko je značajan i da će gotovo sigurno dobiti po njušci.

Nautilus je gledao za njim, pitajući se kako je sve krenulo naopako. Zašto su Kandže pristale na saradnju sa Zororokom? Zašto su uopšte odlučile da se mešaju u proročanstvo? I kako su izgubile prave zmajčice? To ga je pitanje dovodilo do ludila.

Vetruška, Dinko i Veslar trebalo je da budu dovoljno sposobni da izađu na kraj s petoro zmajčića, pogotovo što su ovi, sasvim prikladno, bili zatvoreni u tajnoj ćeliji. Međutim, zmajčići su pobjegli, a onda, kako se priča, sredili Skerlet, kraljicu ne-bokrilih, izazvali opštu pometnju u Nebeskom kraljevstvu, okrenuli kraljicu Koraliiju protiv njenih saveznika, razorili palatu morskokrilih, pa iščezli u divljini Pirije.

Što je bilo najgore, niko nije mogao biti kažnjen. Vetruška i Dinko su bili mrtvi, Veslar je pobjegao od Kandži i nestao, a niko nije znao gde su zmajčići, kada će se pojaviti i ponovo pokazati svoj spektakularni talenat za stvaranje problema i haosa.

„Da, kakva slučajnost“, ponovio je Zororok Kalamarovu opasku. Nije zvučao nimalo zadovoljno.

„Pa“, rekao je Nautilus, „pomislio sam što da ne. Naravno, niko se od njih petoro nije izlegao tokom najsvetlije noći, inače bi oni bili prava odabrana zmajčad, zar ne? Ali otprilike su tog uzrasta, a ostalo ne mora niko da zna.“

„Samo što svi koji su prisustvovali njihovom izleganju znaju“, razmišljao je Zororok naglas. „Bilo bi sigurnije da se rešimo svih svedoka.“

Nautilus je prebledeo. *Da li se roditelji računaju u svedoke?*, zapitao se pre nego što je odagnao tu misao.

„No, o tom potom“, brzo je dodao Zororok. „Ionako još ne znamo ko će nam od njih trebati, a koga ćemo se otarasiti.“ Namrštio se i pogledao ka Sudbovidoj, koja je podrobno posmatrala Kalamara.

Nautilusu se zavrtilo u glavi. „Otarasiti?“, ponovio je.

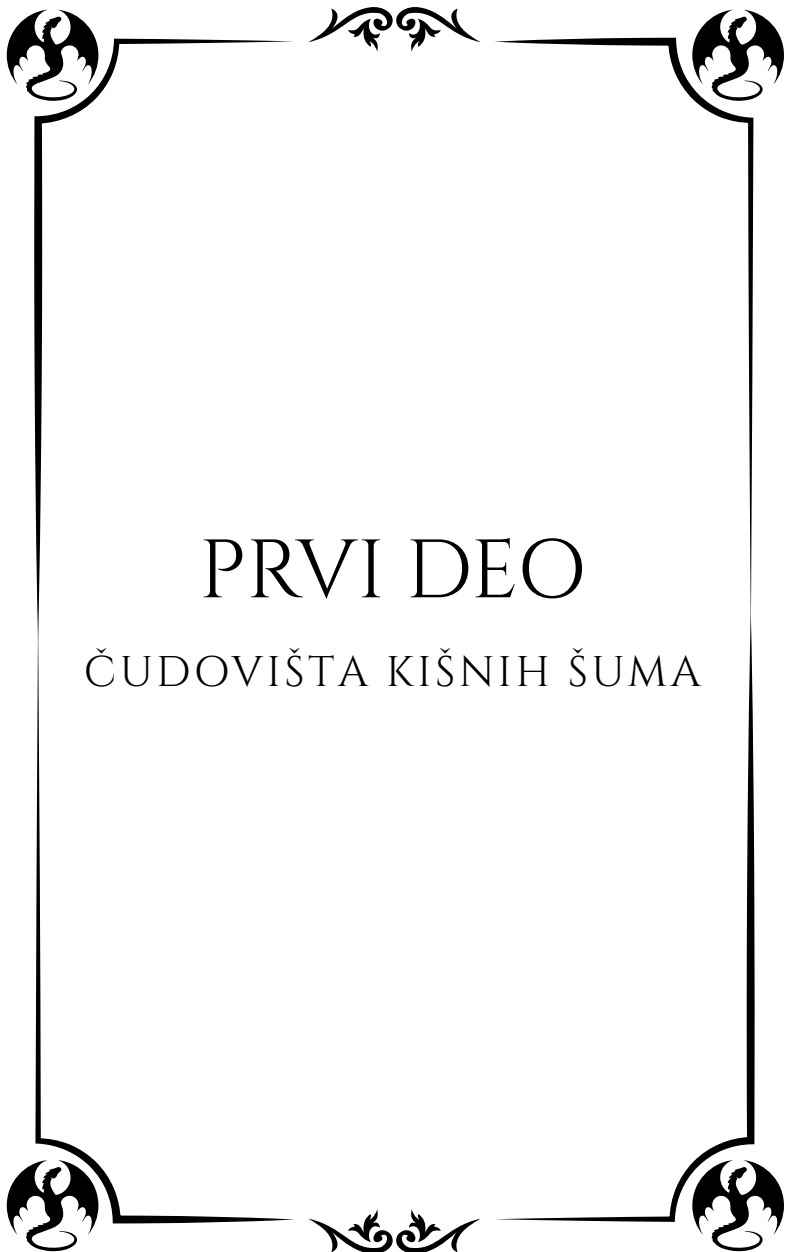
Zororok je frknuo. „Dobro de, trudiću se da ti tvoje zmajče vratim zdravo i čitavo.“ Nabrao je njušku, kao da ga sve ovo zabavlja, što je za Nautilisa bila potpuna novost. „Ali mir je najvažniji, slažeš li se? Zar ne govoriš stalno pripadnicima Kandži da se moraju podneti svakakve žrtve da bi se okončao rat?“

„Da, ali...“

„Rezervni zmajčići su bili tvoja ideja. I to dobra, kako se ispostavilo, jer oni pravi nisu ispunili očekivanja.“ Tiho je zasiktao. „Zato ćemo se otarasiti najopasnijih među njima, a ja ću lično obučiti zamene.“

Od Zororkovog osmeha se Nautilusu okrenulo u želucu.

„A onda ćemo se pobrinuti da se proročanstvo ostvari onako kako je zamišljeno.“

PRVI DEO

ČUDOWIŠTA KIŠNIH ŠUMA

PRVO POGLAVLJE

Kiša je padala već pet dana.

Gloriji je definitivno dojadila.

Takođe su joj dojadili komentari ostalih zmajića kako bi, „kao kišokrila“, trebalo da bude oduševljena ovakvim vremenom.

Ali nije bila oduševljena, u to nije bilo nikakve sumnje. Dok su živeli u podzemlju, zmajići nikad nisu videli kišu, pa im je ovaj pljusak delovao neprirodno. Imali su utisak da nikada neće prestati, a nije im nimalo prijalo što su mokri.

Briga me što bi svaki „pravi“ kišni zmaj trebalo da uživa u ovome, razmišljala je dok su joj kapi kiše klizile niz njušku, probijale krljušti i natapale joj krila, koja su postala toliko teška da ih je jedva vukla za sobom. Ako stvarno ovo vole, nešto nije u redu s njima. Nijedan razuman zmaj neće uživati u vremenu koje otežava letenje.

Tri mu meseca, samo da budu razumni. Da ne budu onakvi kakvi su u pričama...

Svi su tvrdili da su kišni zmajevi beskorisni i lenji. Ali kako su ovi živeli izolovano u kišnim šumama gde ih niko nikad nije video, mora da su priče o njima bile neistinite. Bar se Glorija nadala da je tako.

Protresla se, pa se zagledala u nebo prekriveno maglom. Želela je sunce. Čitavog života joj je nedostajalo sunce, a da to

nije znala dok ga nije osetila na krljuštima onog dana kad su izašli iz pećine. Ne bi imala ništa protiv dugih, sunčanih dana.

Umesto toga zapalo im je ovo. Kiša. Blato. Pa još kiše. I još blata.

A uz to i ranjeni morskokrili sporać koji je stenjao, ječao i krvario.

„Možemo li da stanemo?“, zadihano je upitao Veslar. „Treba mi odmor.“ Batrgajući se kroz blato, dočepao se nešto suvlje zemlje ispod drveta.

Glorija je prostrelila pogledom plavo-zelenog zmaja, koji se skljkao na zemlju. Ostali zmajići su takođe stali i zgedali se. Danas su hodali umesto da lete, jer je Veslar rekao da mu je tako lakše, zbog rane. A ipak im je na gotovo svakih deset koraka tražio da stanu. Glorija je počela da sumnja da zapravo ne želi da stignu do šume.

Ali zašto?, pitala se. Da ne krije nešto? I to u vezi s mojim roditeljima?

Veslar je, s obzirom na to da im je bio staratelj i da ju je, na kraju krajeva, oteo od plemena kišokrilih, trebalo da bude izvor informacija o njenom poreklu, ali svaki put kad bi ga pitali nešto o kišnim zmajevima, on bi počeo da mrmlja sebi u bradu i, ko bajagi, postajao zaboravan.

Glineni je odjurio do Veslara i pogledao mu ranu. Dokle god su mogli, previjali su mu je morskom travom natopljenom slanom vodom, ali su sad zašli preduboko u kopno da bi došli do nje. Otrovnog ogrebotina blizu Veslarovog repa pretvorila se u gadnu duboku ranu okruženu pocrnelim krljuštima, kojih kao da je iz dana u dan bilo sve više. Niko od njih nije znao kako se može neutralisati otrov peščanih zmajeva.

A tek nam nije jasno zašto je Buktinja tako očajnički želela Veslarovu smrt. Mislim, ja znam da je on grozan, ali ona ga uopšte nije poznavala. Glorija je bacila pogled ka Zvezdanu, crnom noćnokrilom zmaju, najpametnijem zmajiću kojeg je znala – jeste da ih je bilo samo četiri, ali verovatno bi tako